

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 9Co/91/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117225981  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6117225981.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: P. F. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom C.-Q., K. T. 2, proti žalovanému: U. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. T., M. XXXX/XX, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Vlasta Suchanová, s. r. o., Nové Zámky, Podzámska 32, IČO: 53 344 294, v zastúpení konateľa, advokátka JUDr. Vlasta Suchanová, o zaplatenie 36 181,37 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 2. decembra 2019 č. k. 15C/55/2017-214 takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 36 181,37 eura s príslušenstvom (I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (II.).

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie oprel o ust. § 489, § 657, § 658 ods. 1, § 558, § 34, § 35 ods. 1, 2, 3, § 41a ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 110 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj zistený skutkový stav.

1.2. Predmetnou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom vrátenia poskytnutej pôžičky, odvolávajúc sa jednak na písomnú Zmluvu o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007, ako aj na Potvrdenie o prevzatí peňazí zo dňa 01. 08. 2007 a písomné uznanie dlhu z toho istého dňa.

1.3. Podľa písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007, v ktorej žalobca vystupoval na strane veriteľa a žalovaný na strane dlžníka, veriteľ prenechal dňom podpisu zmluvy dlžníkovi peniaze v tom čase v sume 1 090 000 Sk (32 059 eur) za podmienok stanovených zmluvou na dobu od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2009 a dlžník sa zaviazal vrátiť veriteľovi uvedenú istinu spolu s ročným úrokom 2% do 31. 12. 2009. Peniaze, ktoré boli predmetom tejto zmluvy boli podľa písomnej zmluvy poskytnuté dlžníkovi nasledovne: - dňa 20. 02. 2003 suma 385 000 Sk, dňa 20. 02. 2003 suma 100 000 Sk, dňa 27. 11. 2004 suma 60 000 Sk, dňa 24. 01. 2005 suma 40 000 Sk, dňa 10. 03. 2005 suma 160 000 Sk, dňa 25. 09. 2006 suma 250 000 Sk, dňa 18. 06. 2006 suma 95 000 Sk. V bode 2. uvedenej zmluvy bolo dohodnuté, že poskytnuté pôžičky je dlžník povinný vrátiť s dohodnutým úrokom veriteľovi do 31. 12. 2009. V bode 4. uvedenej zmluvy dlžník svojím podpisom potvrdil, že v prípade, ak svoj peňažný dlh spolu s dohodnutým úrokom v termíne splatnosti do 31. 12. 2007 nesplní, veriteľ má právo požadovať úroky z

omeškania z nezaplatenej sumy vo výške 10% ročne od dátumu splatnosti až do zaplatenia, vrátane dňa úhrady. V bode 5. zmluvy bolo uvedené, že jej nedeliteľnou súčasťou je uznanie dlhu/závazku dlžníkom v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka zo dňa 01. 08. 2007. V bode 6. zmluvy účastníci prehlásili, že ich zmluvná voľnosť nie je obmedzená, že zmluvu uzavreli slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Zmluvu neuzavreli v tiesni alebo pod nátlakom a ani za nápadne nevýhodných podmienok. Dôkladne sa s obsahom zmluvy pred podpisom oboznámili, jej obsahu porozumeli, je im zrozumiteľný a nemajú proti nemu žiadne výhrady, na znak čoho ju podpísali. Žalovaný, po tom, čo mu súd predložil uvedenú zmluvu k nahliadnutiu, uviedol, že túto zmluvu ako dlžník podpísal a potvrdil, že podpis na zmluve je jeho.

1.4. Podľa písomného potvrdenia o prevzatí peňazí zo dňa 01. 08. 2007, v ktorom bol ako veriteľ označený žalobca a žalovaný ako dlžník, dlžník potvrdil, že od veriteľa prevzal sumu peňazí vo výške 1 090 000 Sk ku dňu 01. 08. 2007 tak, ako je to uvedené v zmluve o pôžičke peňazí. V konaní nebolo sporné, že žalovaný toto potvrdenie ako dlžník podpísal a že podpis na tejto listine je jeho.

1.5. Podľa listiny zo dňa 01. 08. 2007 žalovaný písomne uznal dlh. V písomnom uznaní dlhu bol žalobca označený ako veriteľ a žalovaný ako dlžník. V bode II. predmetného uznania dlhu žalovaný prehlásil, že uznáva dlh vo výške 1 090 000 Sk, resp. 32 059 eur a prehlásil, že veriteľovi zaplatí dlžnú sumu do 31. 12. 2009 tak, ako to bolo dohodnuté v zmluve o pôžičke peňazí dňa 01. 08. 2007, ako aj úroky z omeškania vo výške 10% ročne od dátumu splatnosti až do zaplatenia, vrátane dňa úhrady. V bode III. uvedeného uznania dlhu dlžník prehlásil, že je k právnym úkonom oprávnený a spôsobilý, že jeho zmluvná voľnosť nie je obmedzená a toto uznanie dlhu urobil na základe vlastného rozhodnutia, bez tiesne a nátlaku, slobodne a vážne. Dôkladne sa s uznaním záväzky oboznámil, je mu zrozumiteľný a nemá proti nemu žiadne výhrady, na znak čoho pripojil svoj vlastnoručný podpis. V konaní nebolo sporné, že žalovaný predmetné uznanie dlhu ako dlžník podpísal a že podpis na tejto listine je jeho.

1.6. Podľa Čestného vyhlásenia Z. zo dňa 23. 04. 2018 jej žalobca v rokoch 2003 až 2007 poskytol titulom daru, či už jej osobne alebo prostredníctvom účtu žalovaného, finančné prostriedky asi vo výške 30 000 eur. S odstupom času nevedela uviesť sumy a časy, kedy jej žalobca peniaze poskytoval. Opakovane zdôraznila, že finančné prostriedky považovala za dar a žalobca jej nikdy ani len nenaznačil, že by ich od nej niekedy chcel vrátiť späť.

1.7. Svedkyňa Z.. Z. X. vo svojej výpovedi uviedla, že so žalobcom sa poznali v podstate od detstva. V roku 2000 mali stretávku a po tejto streťávke sa ich priateľstvo značne prehĺbilo. Žalobca ju pravidelne navštevoval, nosil jej rôzne dary, chodili spolu na lyžovačky, rôzne kultúrne podujatia, dokonca ju viezol k moru. O jej blízkosti k žalobcovi nasvedčujú aj fotografie, ktoré má. Následne mala úraz kolena a aj vtedy ju žalobca pravidelne navštevoval v nemocnici a následne aj na liečenie. Potvrdila, že jej vzťah so žalobcom bol aj intímneho charakteru a o ich vzťahu vedeli ich najbližší - žalobcova dcéra, jej syn (žalovaný), jej nevesty, ich spolužiaci, ale aj jej spolužiačka z vysokej školy. Vo výpovedi ďalej uviedla, že od žalobcu peniaze nepotrebovala. V tom čase už bola na dôchodku, ale ešte pracovala. Žalobca jej zabezpečil bývanie blízko školy v C.-M., kde učila, toto bývanie jej aj financoval a v podstate denno-denne bývali spolu. V marci 2004 následne ochorela, musela sa podrobiť onkologickej operácii, ktorú jej žalobca vybavil u jeho známeho primára v C.. Aj po operácii sa spolu stretávali, navštevoval ju a podporoval. Asi po troch mesiacoch, v čase, keď práve podstupovala chemoterapiu, prišiel žalobca do spomínaného bytu a priniesol papier, na ktorom bolo spísané, čo jej do bytu kúpil a chcel, aby to podpísala. Tento papier podpísať odmietla s tým, že je z liečby indisponovaná. Navrhla mu, aby tam zoznam nechal s tým, že si ho prečíta a následne ho podpíše. Uvedený zoznam pre žalobcu nikdy nepodpísala. Ďalej uviedla, že žalobca sa chcel vrátiť vždy do H. T., poznal jej rodičovský dom a nechcel, aby tento dom predala, pričom ona namietala, že nemá na jeho údržbu dostatok finančných prostriedkov. Potvrdila, že žalobca jej niekedy po roku 2004 dával peniaze, koľko to presne bolo a kedy to bolo, si nepamätala, ak jej dával peniaze, vždy to bolo ako dar pre ňu. V prípade, že žalobca posielal peniaze na účet jej syna, išlo tiež o peniaze, ktoré jej žalobca daroval. K synovmu účtu prístup nemala. Sama mala zriadený bankový účet, na ktorý jej bol vyplácaný dôchodok, ale na jej bankový účet jej žalobca nikdy peniaze neposielal. Kupoval jej aj šperky a nikdy nemala dôvod pochybovať o žalobcových daroch. Tiež potvrdila, že žalobca platil účty napr. za strechu, kupoval do domu podlahy, ktoré si vyberala a pod. O okolnostiach v súvislosti s podpísaním zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a jej synom, ako aj v súvislosti s podpísaním potvrdenia o prevzatí peňazí a podpisom uznania dlhu jej synom nič nevedela. Nevedela o tom, že by žalobca poskytol jej synovi nejaké pôžičky. Ohľadom motorového vozidla Daewo Espero uviedla, že to bolo staré auto, ktoré považovala za dar od žalobcu. Nevedela, že auto nebolo

na ňu prepísané. K pozemkom v L. uviedla, že tieto chcel veľmi kúpiť žalobca, mali byť darom pre ňu, ale ona žiadnu zmluvu nepodpisovala. Pozemky zaplatil žalobca a podľa svedkyne k nim nadobudol aj vlastnícke právo.

1.8. Vykonaným dokazovaním, a to najmä z obsahu Zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 súd nesporne zistil, že v uvedený deň, t. j. 31. 07. 2007 nedošlo zo strany žalobcu k faktickému odovzdaniu peňazí žalovanému. Uvedené nebolo medzi stranami sporné, a tak je zrejmé, že nedošlo k naplneniu ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou takejto dohody je okrem označených zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 325/2009 zo dňa 30. 06. 2010). Žalobcom predloženú, vyššie špecifikovanú zmluvu o pôžičke, súd vyhodnotil na základe uvádzaných skutočností ako neplatnú.

1.9. Od zmluvy o pôžičke treba odlíšiť tzv. dlžobný úpis, ktorým dlžník písomne potvrdzuje, že dlhuje veriteľovi určitú finančnú čiastku. Na jeho základe má však veriteľ ľahšie postavenie pri preukazovaní svojho nároku. Takýto úpis môže byť dlžníkom vydaný aj po uzavretí zmluvy a môžu byť s ním spojené i účinky uznania dlhu, ak má náležitosti požadované zákonom v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka. Pretože dlžobný úpis samotný nie je platným titulom nároku z pôžičky a v konaní súd nezistil, že by akýmkoľvek zákonným spôsobom bola medzi stranami uzavretá zmluva o pôžičke, súd prvej inštancie nevzhladol dôvod, pre ktorý by vyhodnotil „neplatnú zmluvu o pôžičke“ za „platný dlžobný úpis“.

1.10. Platné uznanie dlhu musí obsahovať právny dôvod dlhu, výšku dlhu a vyhlásenie dlžníka, že uznaný dlh zaplatí. K uznaniu dlhu je potrebná existencia platného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom. Žalobcom predloženú zmluvu o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 súd vyhodnotil za neplatnú (bod 11.2. odôvodnenia), a preto nie je možné, podľa názoru súdu prvej inštancie, akceptovať tvrdenie žalobcu, že z predmetnej zmluvy o pôžičke, konkrétne z jej bodu 5. vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou je uznanie dlhu z 01. 08. 2007, z čoho je špecifikácia uznanej sumy nesporná. Nie je možné, aby podkladom uznania dlhu, resp. špecifikáciou uznanej sumy bol neplatný právny úkon, akým (v prejednávanej prípad) zmluva o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 nesporne je.

1.11. Samotné uznanie dlhu žalovaným zo dňa 01. 08. 2007 súd prvej inštancie nepovažoval za platný právny úkon, pretože z neho nie je možné nepochybne určiť, ktoré jednotlivé dlhy žalovaný uznáva a sľubuje zaplatiť. V konaní nebolo sporné, a žalobca to ani nikdy netvrdil, že by peňažné prostriedky vo výške 1 090 000 Sk odovzdal, resp. poskytol žalovanému naraz.

1.12. Vykonaným dokazovaním, ani z čestného vyhlásenia, ani z výpovede svedkyne Z. Z. X., súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané ani za zistené, že by sumy, ktoré žalobca dal žalovanému (či už v hotovosti, alebo na účet) boli darom pre svedkyňu Z. Z. X. - matku žalovaného.

1.13. V konaní súd zistil, že žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky v celkovom objeme 1 090 000 Sk. Nakoľko žalobcom tvrdený titul pôžičky súd nepovažoval za preukázaný, súd dospel k záveru, že prijatím uvedených súm došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný v prejednávanej veci vzniesol námietku premlčania. V prípade súm vyplatených žalovanému v roku 2003 uplynula trojročná premlčacia doba v roku 2006, v prípade súm vyplatených žalovanému v roku 2004 uplynula trojročná premlčacia doba v roku 2007, v prípade súm vyplatených žalovanému v roku 2005 uplynula trojročná premlčacia doba v roku 2008 a v prípade súm vyplatených žalovanému v roku 2006 uplynula trojročná premlčacia doba v roku 2009. Aj v prípade, ak by zo strany žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, 10-ročná by v prípade najneskôr vyplatenej sumy v roku 2006 (25. 09. 2006) uplynula 25. 09. 2016, t. j. ešte pred podaním žaloby na Okresný súd Banská Bystrica dňa 28. 07. 2017.

1.14. S poukazom na skutočnosť, že súd akceptoval žalovaným vznesenú námietku premlčania, súd nárok žalobcu nepovažoval za dôvodný a žalobu v celom rozsahu zamietol.

1.15. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 odsek 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ CSP. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci a inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP), keď mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval právny názor odvolacieho súdu v jeho predchádzajúcom zrušovacom uznesení, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný. Zdôvodňuje, že sa stotožňuje so skutkovými zisteniami súdom prvej inštancie, ku ktorým dospel na základe vykonaného dokazovania. Správne súd ustálil, že medzi stranami sporu došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov v celkovej výške 1 090 000 Sk, t. j. 32 059 eura v 7-mich čiastkach, a to v dňoch 20. 02. 2003, 27. 11. 2004, 24. 01. 2005, 10. 03. 2005, 25. 09. 2006 a 18. 06. 2005. Žalovaný reálne od neho finančné prostriedky v uvedenej výške prevzal v období od 20. 02. 2003 do 18. 06. 2005, pričom si tieto ponechal. Dodatočne dňa 31. 07. 2007 podpísali listinu označenú ako „Zmluva o pôžičke“, v ktorej sa dohodli, že finančnú pôžičku vo výške 1 090 000 Sk sa mu žalovaný zaväzuje uhradiť s dohodnutým úrokom do 31. 12. 2009. Zároveň podpísali aj listinu datovanú ku dňu 01. 08. 2007 označenú ako „Uznanie dlhu (§ 588 OZ)“ a samotný žalovaný podpísal aj listinu datovanú ku dňu 01. 08. 2007 označenú ako „Potvrdenie o prevzatí peňazí“.

2.1. Vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam žalovaného produkovaných v rámci jeho procesnej obrany sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že vykonaným dokazovaním, ani z čestného vyhlásenia, ani z výpovede svedkyne Z. X., súd nemal za preukázané, že by sumy, ktoré dal žalovanému, či už v hotovosti, alebo na jeho účet, boli darom pre svedkyňu Z.. X. - matku žalovaného. Nestotožňuje sa však s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, že prijatím finančných prostriedkov vo výške 1 090 000 Sk zo strany žalovaného došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. V žalobnom návrhu tvrdil, že záväzok v úhrnej sume 1 090 000 Sk pozostával zo 7-mich samostatných zmlúv o pôžičke, ktoré boli uzatvorené medzi stranami sporu ústnou formou. Pokiaľ súd prvej inštancie označil procesnú obranu žalovaného (že išlo o údajný dar pre jeho matku) za nepreukázanú, je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že z jeho strany bol preukázaný jediný existujúci právny titul, na základe ktorého poskytol žalovanému finančnú hotovosť, a to 7 samostatných zmlúv o pôžičke, uzatvorených medzi stranami sporu v časovom období od 02. 02. 2003 do 18. 06. 2005. Preto sa nemohlo jednať o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, pričom súd ani nekonkretizoval, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia by sa malo jednať.

2.2. Na rozdiel od súdu prvej inštancie je toho názoru, že dvojstranný konsenzuálny právny úkon uzatvorený medzi stranami sporu dňa 31. 07. 2007, označený ako „Zmluva o pôžičke“, je potrebné subsumovať pod nováciu záväzku, t. j. pod zmenu obsahu pôvodného záväzku medzi stranami sporu, pričom sa v závislosti od právneho posúdenia môže jednať o nováciu kumulatívnu (ust. § 516 OZ) alebo privátnu (ust. § 570 OZ). Rozhodujúce je pritom vždy posudzovať vôľu účastníkov právneho vzťahu v zmysle § 35 ods. 2 OZ.

2.3. Zastáva názor, že zmluva o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 inkorporuje všetky podstatné obsahové náležitosti dohody o obnove záväzku (privátna novácia), v dôsledku čoho došlo k zániku predchádzajúcich pohľadávok z ústnych zmlúv o pôžičkách a ich nahradeniu novým záväzkom žalovaného vyplývajúcim zo zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007, t. j. vrátiť mu sumu vo výške 1 090 000 Sk do 31. 12. 2009.

2.4. Opätovne upriamuje pozornosť súdu na nasledovné skutočnosti:

- Z obsahu spisu, ako aj z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalovanému reálne poskytol finančné prostriedky v sume 1 090 000 Sk a tento ich prijal v plnej výške, ponechal si ich a do dnešného dňa nevrátil, ani časť poskytnutých prostriedkov.

- Rovnako z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný bez akéhokoľvek nátlaku a dobrovoľne podpísal zmluvu o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007, uznanie dlhu datované k 01. 08. 2007, ako aj potvrdenie o prevzatí peňazí datované k 01. 08. 2007. Procesná obrana žalovaného nemá oporu v reálnom skutkovom stave a listinný dôkaz - čestné vyhlásenie svojej matky zo dňa 23. 04. 2018 neobsahovalo ani notársky overený podpis osoby, ktorá by mala takéto čestné prehlásenie podávať, pričom v texte čestného vyhlásenia boli finančné prostriedky konkretizované vyjadrením asi 30 000 eur. Na svedeckú

výpoveď matky žalovaného treba prihliadnuť, vzhľadom na príbuzenský vzťah, len s ťažkosťami ako na hodnovernú. Ak by aj pripustil, že by finančné prostriedky mali byť darom pre matku žalovaného, čo popiera, žalobca tieto prostriedky mohol poukazovať priamo k jej rukám, a nie na účet žalovaného, ku ktorému matka žalovaného nemala ani prístup, navyiac, sama mala zriadený bankový účet, na ktorý sa jej vyplácal dôchodok. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru najvyšších súdnych autorít a to na rozsudok NS SR zo dňa 26. 03. 2015 pod sp. zn. 3Cdo 179/2011, nález ÚS SR zo dňa 27. 03. 2012 I. ÚS 770/2011, rozsudok NS ČR zo dňa 31. 10. 2001 sp. zn. 20Cdo 2900/1999).

2.5. Keďže súd prvej inštancie sa právnym posúdením, ako uvádza vo svojom odvolaní, vecou nezaoberal, dospel k záveru o odlišnom hmotno-právnom základe uplatňovanej pohľadávky a to k existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného podľa § 451 OZ s tým, že tento nárok je premlčaný. Má za to, že ním uplatňovaný nárok premlčaný nie je, nakoľko zmluvu o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 je potrebné podľa jej obsahu a skutočnej vôle strán interpretovať ako nahradenie pôvodných reálnych záväzkov novým záväzkom, t. j. novou zmluvou o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 v súlade s § 35 ods. 2 OZ v spojení s § 570 OZ. Strany sporu tak zmluvou o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 nahradili pôvodné a existujúce záväzky novým záväzkom, ktorý žalovaný písomne uznal dňa 01. 08. 2007 podľa § 558 OZ. Žalovaný tak uznal reálne existujúci dlh, čo do dôvodu a výšky, v dôsledku čoho 10-ročná premlčacia lehota podľa § 110 ods. 1 OZ uplynula až k 01. 08. 2017, pričom žaloba bola podaná 28. 07. 2017, t. j. pred uplynutím premlčacej doby.

2.6. Napokon, žalobca v podanom odvolaní namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces, keď poukázal na to, že strany sporu v rovnakom procesnom postavení vystupovali aj vo veci vedenej pod sp. zn. 9C/135/2017 o zaplatenie 8 630,42 eura s príslušenstvom, ktorý bol skutkovo a právne totožný a prebiehal medzi identickými stranami sporu, pričom tento spor je už aj právoplatne skončený. Jediným dôvodom, pre ktorý si uplatňoval svoje nároky žalovanému dvomi samostatnými žalobami, bola skutočnosť, že nedisponoval finančnou čiastkou pre účely úhrady súdnych poplatkov celej žalovanej sumy. Je toho názoru, že v danom prípade bola splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogicky rovnakého skutkového stavu, v dôsledku čoho je splnený základný predpoklad pre to, aby všeobecný súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia dal na totožnú právnu otázku rovnakú odpoveď v súlade s doktrínou legitímneho očakávania a zásadou predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu sa domáhal zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie a vyhovenia jeho návrhu v celom rozsahu.

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Dôvodil tým, že v zmysle záverov odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dôkazy, a to výpoveďou samotného žalobcu, ako aj výpoveďou svedkyne Mgr. X. a na základe takto vykonaného dokazovania, keď žalobca iné dôkazy nenavrhol vykonať, rozhodol tak, že žalobu zamietol. Žalobca poukázal na to, že sa stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ku ktorým súd dospel na základe vykonaného dokazovania. Podstatné v danej veci je posúdenie, či daný záväzok v prospech žalobcu existoval, aby bolo nesporné, o aké záväzky ide, s ich jasnou špecifikáciou s tým, že pokiaľ je potrebné zaoberať sa uznaním dlhu zo dňa 01. 08. 2007, či jednotlivé sumy boli špecifikované, čo do dôvodu a výšky o uznaní dlhu a či je možné považovať takéto uznanie za platné. Údajný dlh voči nemu zo strany žalobcu nevznikol, ku dňu uznania dlhu neexistoval a potom táto skutočnosť je spôsobilá právnu domnienku existencie dlhu vyvrátiť. Uznanie dlhu by malo byť vždy určité a zrozumiteľné tak, aby nevznikli pochybnosti o prejave vôle dlžníka. Už z okolností, na základe ktorých došlo k podpisu listín a z okolností vzťahu žalobcu k nemu, ako aj k jeho matke, nikdy sa nemohlo jednať o pôžičku zo strany žalobcu, či už v jeho prospech, alebo v prospech jeho matky, a preto nemožno priznať účinky k platnému uznaniu dlhu aj vzhľadom na rozpor so zákonom a dobrými mravmi. Žalobca ho až do podania žaloby v roku 2017 nikdy nevyzval na plnenie s poukazom, že by nastala splatnosť záväzku, to znamená od roku 2003 až do 28. 07. 2017 bol nečinný a neučinil tak kroky smerujúce k uplatneniu svojho práva. Žalobca neuviedol, akým spôsobom mali byť jednotlivé pôžičky poskytnuté, ani sa nevyjadril k otázke splatnosti jednotlivých pôžičiek a nikdy sa nezmenil o tom, že pôžička z roku 2003 mala byť vyplatená a kedy ju mal vrátiť a podobne. Rovnako neuviedol, že by jednotlivé pôžičky boli splatné a žiada ich zaplatenie. Pokiaľ ide o uznanie dlhu, ktoré podpísal, toto však nemalo požadované náležitosti, čo následne robí uznanie dlhu neplatným pri neplatnom základe zmluvy o pôžičke. Na základe uvedeného súd prijal správny záver, keď žalobu zamietol.

3.1. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní uvádza, že došlo k dohode o zmene obsahu pôvodného záväzku medzi stranami sporu a jedná sa o nováciu záväzku, má za to, že v zmysle § 366 CSP sa jedná o novotu v odvolacom konaní, ktorú už nemožno použiť v odvolacom konaní, keď žalobca tieto skutočnosti mohol tvrdiť už v návrhu na vydanie platobného rozkazu v konaní pred súdom a vlastne až v štádiu odvolacieho konania uviedol, že sa jedná o nováciu podľa § 516 OZ alebo § 570 OZ. Zmluvu o pôžičke zo dňa 31. 07. 2017 nie je možné považovať za nováciu záväzku v zmysle uvedených zákonných ustanovení, a preto takýto názor žalobcu nezodpovedá ani skutkovým zisteniam a jeho právnenému názoru.

3.2. Pokiaľ žalobca poukazoval na odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a poukazoval na konanie vedené pred OS Nové Zámky sp. zn. 9C/135/2017 o zaplatenie 8 630,42 eura s príslušenstvom, v tomto smere nie je možné namietať predvídateľnosť rozhodnutí, nakoľko jeho obrana, že dlh uhradil, nebola akceptovaná, napriek tomu, že predložil doklady o úhrade svojho záväzku, avšak žalobca si ich započítal na iné záväzky. Situácia tu bola iná, a preto nie je možné uvažovať o analogickom a rovnakom skutkovom stave, v dôsledku ktorého by bol splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržiavania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia dal na totožnú právnu otázku rovnakú odpoveď.

4. K podanému vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý sa stotožnil s názorom žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k správnenému skutkovému záveru o tom, že žalovaný si tieto finančné prostriedky ponechal. Opätovne poukázal na listinné dôkazy, ktoré v konaní predložil a ku ktorým prvoinštančný súd správne ustálil, že tieto podpísal žalovaný vlastnoručne, podpisy na uvedených listinách sú jeho, pričom žalovaný nekonal v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Pokiaľ prvoinštančný súd označil procesnú obranu žalovaného za nepreukázanú, je preukázaný jediný existujúci právny titul a to 7 samostatných zmlúv o pôžičke uzatvorených medzi stranami sporu v časovom období od 20. 02. 2003 do 18. 06. 2005. Opätovne poukázal na konanie vedené na OS Nové Zámky pod sp. zn. 9C/135/2017 a poukázal na to, že so žalovaným uzatvoril celkovo 12 zmlúv o pôžičke, pričom predmetom tohto súdneho konania je 7 ústnych zmlúv o pôžičke v celkovej sume 1 090 000 Sk a predmetom konania vedeného pod sp. zn. 9C/135/2017 boli dve zmluvy o pôžičke v celkovej sume 260 000 Sk. Žalovaný mu vrátil z uvedených finančných prostriedkov 300 000 Sk dňa 29. 04. 2008. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že on nikdy o vrátenie pôžičky, resp. iného dlhu od roku 2003 do 28. 07. 2017 nežiadal, nakoľko žalovaný v minulosti mu vrátil finančné prostriedky v sume 300 000 Sk, ktoré neboli predmetom ani jedného zo súdnych konaní. Opätovne poukázal na tú skutočnosť, že žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1 090 000 Sk na základe 7-mich samostatne uzatvorených zmlúv o pôžičke ústnou formou a súd je povinný sa právne vysporiadať s nováciou záväzku v zmysle § 516 OZ alebo § 570 OZ, tak ako to uvádzal vo svojom odvolaní.

5. Pokiaľ žalovaný sa bráni tým, že právna argumentácia uvedená v jeho odvolaní zo dňa 09. 01. 2020 je novotou v zmysle § 366 CSP, má za to, že ust. § 366 CSP sa vzťahuje iba na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, pod ktoré je možné v zmysle § 149 CSP subsumovať najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotno-právne námietky. Pokiaľ namieta, že súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav nesprávnu právnu normu, nemôže ísť za žiadnych okolností o novotu v odvolacom konaní.

6. Uznesením zo dňa 11. 03. 2020 č. k. 15C/55/2017-394 súd priznal žalobcovi 50% oslobodenie od súdnych poplatkov. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 05. 2020.

7. K podanému vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril žalovaný, ktorý reagoval na niektoré argumenty žalobcu. Uviedol, že sa nemôže stotožniť s tvrdením žalobcu, že bol v konaní potvrdený a preukázaný jediný platný právny titul, na základe ktorého mu poskytol finančnú hotovosť, a to 7-mymi samostatnými zmluvami o pôžičke uzatvorenými medzi stranami sporu ústne v časovom období od 20. 02. 2003 do 18. 06. 2005. Táto skutočnosť nebola nijakým spôsobom preukázaná, že by zo strany žalobcu boli uvedené finančné prostriedky poskytnuté s právnym titulom pôžičky a takýto jeho záväzok nikdy neexistoval, ani nevznikol.

7.1. Žalobca sa odmietol vyjadriť k tvrdeniam svedkyne - jeho matky a ňou uvádzaných skutočnostiach o ich bližšom vzťahu a celkovo o spôsobe komunikovania navzájom. Žalobca sa pojednávania dňa 02.

12. 2019 nezúčastnil, pričom zdravotný stav svedkyne bol v priebehu pojednávania preukazovaný súdu, že je vážny, pričom konfrontácia medzi dotknutými osobami bola rozhodujúca a kľúčová pre posúdenie celej veci a pre preukázanie jeho tvrdenia vo vzťahu k finančným prostriedkom, ktoré si žalobca touto žalobou voči nemu uplatňuje.

7.2. Opätovne zdôraznil, že okrem podanej žaloby, či už v konaní pred OS Nové Zámky sp. zn. 9C/135/2017 alebo v rámci iných mimosúdnych možností ho žalobca nekontaktoval a nežiadal od neho vrátenie pôžičky, a vlastne to ani neočakával, pretože pri podpise dokladov niekedy v roku 2007 uviedol, že „to sú len listiny, ktoré nikdy nepoužije, jedná sa o formálnu vec, pretože vie, že pôžičky by nikdy neposkytol.“ Pôžičku, ktorú mu poskytol, vrátil, napriek tomu, táto skutočnosť v konaní pred OS Nové Zámky sp. zn. 9C/135/2017 nebola zohľadnená.

7.3. Nebol preukázaný zo strany žalobcu záväzkovo-právny vzťah titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 a túto nemožno posúdiť ani ako dlžobný úpis, nakoľko tu chýbajú podstatné náležitosti, ktoré pre posúdenie takejto listiny zákon vyžaduje. Podľa jeho názoru, súd vo veci zaujal správny názor, že v žiadnom prípade sa nemôže jednať o posúdenie zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 ako nováciu záväzku, t. j. zmeny obsahu pôvodného záväzku medzi stranami sporu, či už ako kumulatívne alebo privátne, keďže takýto záväzok medzi nimi nikdy nevznikol.

7.4. Pokiaľ žalobca poukazuje na iné konanie, opätovne zotrváva na vyjadrení, že sa nejedná o skutkovo a právne totožnú vec, a preto nemôže byť rozhodnutie v identickej veci považované za prekvapivé, čo by narušalo princíp právnej istoty.

8. Podaním zo dňa 01. 12. 2020 (č. I. 421) žalovaný oznámil úmrtie svojej matky, pričom zároveň uviedol, že v jej pozostalostných osobných veciach bola ponechaná videonahrávka zaktualizovaná elektronickou formou z obdobia, keď svedkyňa preukazovala, že žalobcu nepozná len formálne, ale sa o bližší intímny vzťah, kedy trávila so žalobcom spoločné chvíle, ako aj s rodinnými príslušníkmi, a teda tvrdenia žalobcu v tomto smere o tom, že zo strany svedkyne sa jednalo len o bývalú spolužiačku, nie sú pravdivé. Fotografie v elektronickej forme pripojil s tým, že videonahrávka po zosynchronizovaní na CD bude obratom súdu tiež predložená.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré však nezistil, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby ho zopakovať alebo doplniť (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, keď rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania je vecne správny a bolo ho potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

10. Predmetom konania je zaplatenie sumy 36 181,37 eura s 2%-ným ročným úrokom zo sumy 36 181,37 eura od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2009 a s 9%-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 37 931,95 eura od 01. 01. 2010 do zaplatenia. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že dňa 31. 07. 2007 si on ako veriteľ a žalovaný ako dlžník svoje pohľadávky, ktoré vznikli zo 7-mich samostatných zmlúv o pôžičke, potvrdili. Žalovanému poskytol 7 pôžičiek v celkovej sumy 1 090 000 Sk (36.181,37 eura) a to v dňoch 20. 02. 2003, 27. 11. 2004, 24. 01. 2005, 10. 03. 2005, 25. 09. 2006 a 18. 06. 2005. Všetky tieto zmluvy boli uzatvorené ústne. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si neplnil svoje pôžičky, spísali listinu s pomenovaním Zmluva o pôžičke peňazí zo dňa 31. 07. 2007, ako aj Písomné uznanie dlhu a Potvrdenie o prevzatí peňazí ku dňu 01. 08. 2007.

10.1. Žalobca k podanej žalobe pripojil Zmluvu o pôžičke peňazí (§ 657 a nasl. OZ) zo dňa 31. 07. 2007, uzatvorenej medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, kde z bodu I. zmluvy vyplýva, že veriteľ

prenecháva dňom podpisu tejto zmluvy o pôžičke peňazí dlžníkovi U. X. peniaze v sume 1 090 000 Sk, resp. 32 059 eur za podmienok stanovených touto zmluvou na dobu od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2009 a dlžník sa zaväzuje vrátiť veriteľovi istinu vo výške 1 090 000 Sk, resp. 32 059 eur spolu s ročným úrokom 2% do 31. 12. 2009. Peniaze, ktoré sú predmetom zmluvy, boli dlžníkovi poskytnuté nasledovne:

- 1/ Dňa 20. 02. 2003 385 000 Sk - na nákup pozemkov v Chľabe, prevzaté osobne v hotovosti.
- 2/ Dňa 20. 02. 2003 100 000 Sk - na opravu strechy domu v H., E. XX, prevzaté osobne v hotovosti.
- 3/ Dňa 27. 11. 2004 60 000 Sk - na opravu domu v H. T., E. XX, prevodom na účet dlžníka.
- 4/ Dňa 24. 01. 2005 40 000 Sk - na opravu domu v H. T., E. XX, prevodom na účet dlžníka.
- 5/ Dňa 10. 03. 2005 160 000 Sk - na opravu domu v H. T., E. XX, prevodom na účet dlžníka.
- 6/ Dňa 25. 09. 2006 250 000 Sk prevodom na účet dlžníka.
- 7/ Dňa 18. 06. 2005 95 000 Sk - nezaplatená cena za kúpu osobného auto Daewo Espero.

Podľa bodu II. zmluvy sa dlžník zaviazal peniaze vo výške 1 090 000 Sk, resp. 32 059 eur, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi v uvedenej výške pri podpise tejto zmluvy o pôžičke peňazí a dlžník svojim podpisom potvrdzuje prevzatie pôžičky 1 090 000 Sk za podmienok stanovených zmluvou sa zaväzuje uvedenú istinu spolu s dohodnutým úrokom vrátiť osobne do rúk veriteľa do 31. 12. 2009 alebo na účet veriteľa do 31. 12. 2009. Podľa bodu IV. zmluvy si strany dohodli, že v prípade, ak dlžník svoj peňažný dlh v termíne splatnosti do 31. 12. 2007 nesplní (správne malo byť 31. 12. 2009), veriteľ má právo požadovať úrok z omeškania vo výške 10% od dátumu splatnosti až do zaplatenia, vrátane dňa úhrady. Podľa bodu V. zmluvy neoddeliteľnou súčasťou zmluvy je uznanie záväzku dlžníkom podľa § 558 OZ zo dňa 01. 08. 2007. Žalobca predložil potvrdenie o prevzatí peňazí zo dňa 01. 08. 2007, podľa ktorého žalovaný potvrdzuje, že prevzal sumu 1 090 000 Sk ku dňu 01. 08. 2007, tak ako je to uvedené v zmluve o pôžičke peňazí. Napokon, žalobca predložil aj Uznanie dlhu zo dňa 01. 08. 2007, ktoré uznanie bolo podpísané žalovaným, že dňa 01. 08. 2007 uzavrel so žalobcom zmluvu o pôžičke peňazí a požičal si od veriteľa (žalobcu) finančné prostriedky vo výške 1 090 000 Sk na dobu od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2007 s ročným úrokom 2%. Podľa bodu 2. uznania dlžník uznáva dlh vo výške 1 090 000 Sk a prehlasuje, že veriteľovi túto sumu zaplatí do 31. 12. 2009 tak ako je to dohodnuté v zmluve o pôžičke peňazí zo dňa 01. 08. 2007, ako aj úroky z omeškania.

11. O podanej žalobe rozhodol súd prvej inštancie po prvýkrát rozsudkom zo dňa 23. 04. 2018 č. k. 15C/55/2017-69 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 36 181,37 eura s 8,5%-ným ročným úrokom od 01. 01. 2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 11. 04. 2019 č. k. 9Co/239/2018-119 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.), ako aj vo výroku o náhrade trov konania (III.) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Súd prvej inštancie vo veci ďalej konal v zmysle vysloveného názoru odvolacieho súdu, vypočul žalobcu, ktorý zotrval na svojich tvrdeniach a naďalej tvrdil, že s matkou žalovaného boli spolužiaci, stretávali sa v rámci stretávok a pri tejto príležitosti mu hovorila o potrebe rekonštrukcie domu na E. v H. T.. Rozhodol sa preto, že im požičia. Jednotlivé financie poskytoval žalovanému tak, ako je to uvedené v zmluve, zväčša na spomínanú rekonštrukciu, aj na kúpu pozemkov, či auta a 2x bez účelu. Matka žalovaného bola sprostredkovateľkou. Žalovaný bol zamestnancom v jeho firme, dokonca aj vlastnil vo firme 10%-ný podiel, ale výslovne žalobca prehlásil, že táto skutočnosť s poskytnutou pôžičkou, ktorej zaplatenia sa domáha, žiadnym spôsobom nesúvisí. Listiny, ktoré v konaní predložil, dal vypracovať právnikom a požiadal žalovaného, aby ich podpísal, ktorý voči podpísaným listinám nemal žiadne výhrady.

12.1. Žalovaný sa v konaní bránil tak, že k odovzdaniu peňazí na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 nikdy reálne nedošlo. Tvrdil, že jednotlivé sumy boli poskytované žalobcom jeho matke, napr. suma 100 000 Sk bola investíciou na opravu strechy domu vo vlastníctve jeho matky, rovnako aj motorové vozidlo Daewo Espero, ktoré používala jeho matka. Žalobca všetky finančné prostriedky, ktoré sú predmetom tohto konania, daroval jeho matke ako investíciu do ich vzťahu. Žalobca ho oslovil s tým, že potrebuje vec doriešiť a mať to na papieri a sľúbil mu, že tieto doklady nikdy nepoužije. Doklady, ktoré žalobca predložil v konaní, podpísal. Nekontroloval, čo podpisuje, keďže boli v dobrom, takmer v rodinnom vzťahu.

12.2. V konaní bola vypočutá ako svedkyňa matka žalovaného - Z.. Z. X., ktorá potvrdila, okrem čestného prehlásenia, ktoré je doložené v spise, že v roku 2000 mali stretávku a po tejto stretávke sa

začalo priateľstvo so žalobcom značne prehĺbovať. Ich vzťah bol intímneho charakteru. Bývanie v C. jej financoval žalobca. Kúpil jej rôzne dary ako šperky, stacionárny bicykel, normálny bicykel, lyže, brilantový prsteň, náhrdelník, pretože tvrdil, že mu priniesla do podnikania šťastie. Spomenula si aj na sumu 300 000 Sk, ktoré jej daroval na kúpu pozemkov v L.. Ďalej uviedla, že žalobca jej dával finančné prostriedky, občas 1 000 Sk, neskôr aj väčší finančný dar 30 alebo 40 000 Sk, už si presne nepamätala. Všetky peniaze boli darom od žalobcu pre ňu. Takto vyplácal aj majstrov na rodinnom dome v H. T., povedal, že to je dar pre ňu. Vzťah žalobcu s jej synom bol veľmi dobrý, mali sa radi, žalobca ho nahovoril na podnikanie s tým, že ho do všetkého priučí. Žalobcu poznajú aj jej nevesty, dokonca, keď u nej prepuklo onkologické ochorenie, vybavil jej vyšetrenie u známeho lekára. Následne sa jej otočil chrbtom. Dovtedy, až do roku 2004 jej dával peniaze, ale koľko to presne bolo, nevedela uviesť.

12.3. Súd prvej inštancie svojím druhým rozhodnutím žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že nárok žalobcu posúdil ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným posúdil nárok žalobcu za nedôvodný, a preto žalobu zamietol.

12.4. Pokiaľ súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia vyhodnotil Zmluvu o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 za neplatnú, odvolací súd sa s týmto jeho právnym posúdením zmluvy stotožňuje.

13. Vo svetle citovaných zákonných ustanovení súdu prvej inštancie v bode 10. rozsudku, ako aj výkladu k nim, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vyhodnotil žalobcom predloženú zmluvu o pôžičke peňazí zo dňa 31. 07. 2007 ako neplatnú, pretože nepredstavuje reálny kontrakt, na základe ktorej by vznikol záväzkovo-právny vzťah z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Samotný žalobca v podanom návrhu, ale aj v priebehu konania tvrdil, že k odovzdaniu jednotlivých súm z titulu pôžičiek došlo v dňoch 20. 02. 2003, 27. 11. 2004, 24. 01. 2005, 10. 03. 2005, 25. 09. 2006 a 18. 06. 2005 v celkovej výške 1 090 000 Sk. Je preto nesporné, že v zmysle bodu I. zmluvy o pôžičke nedošlo k reálnemu odovzdaniu požičaných finančných prostriedkov v deň podpisu zmluvy o pôžičke dňa 31. 07. 2007, a preto je táto zmluva o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 neplatným právnym úkonom, pretože nedošlo k jej reálnemu naplneniu tak, ako to má na mysli ust. § 657 OZ.

14. Ďalej súd prvej inštancie posudzoval listinu zo dňa 01. 08. 2007 (č. I. 6) označenú ako Uznanie dlhu v zmysle § 588 OZ medzi žalobcom a žalovaným. V zmysle uvedenej listiny z bodu 1. vyplýva, že dňa 01. 08. 2007 veriteľ (žalobca) a dlžník (žalovaný) uzavreli zmluvu o pôžičke peňazí, titulom ktorej si dlžník (žalovaný) požičal od veriteľa (žalobcu) peňažné prostriedky vo výške 1 090 000 Sk, resp. 32 059 eur na dobu od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2007 s ročným úrokom 2%.

15. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený, čo do dôvodu a výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má takéto uznanie tento právny následok len, ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

16. Uznanie dlhu podľa § 558 OZ je zabezpečovacím inštitútom, ktorého podstatou je založenie právnej domnienky existencie dlhu v čase jeho uznania. Tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože v ňom nemusí dokazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie v čase, keď k uznaniu došlo. Je naopak na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol inak, aby to preukázal. Uznáním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka.

Dohoda o uznaní dlhu je akcesorickým právnym úkonom vo vzťahu k pôvodnému záväzkovému vzťahu. Účastníkmi dohody sú dlžník a veriteľ už existujúceho záväzkového vzťahu, v rámci ktorého uznaný dlh vznikol. Uznanie dlhu na svoju platnosť vyžaduje: a/ existenciu platného záväzku dlžníka, b/ uzavretie zmluvy o uznaní dlhu.

16.1. Uznávacím prejavom možno uznať všetky dlhy dlžníka voči veriteľovi, alebo len niektoré z nich. Ak dlžník uzná viac dlhov, musí nepochybne určiť, ktoré jednotlivé dlhy (čo do dôvodu a výšky) uznáva a sľubuje zaplatiť (rozsudok NS ČR z 30. 06. 2004 sp. zn. 32Obo 376/2003).

17. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že uznanie dlhu má významné procesné dôsledky, pretože ním dochádza k preneseniu dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka, ktorého v prípade súdneho konania zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že v čase uznania dlhu dlh netrval. Aby

mohla nastať táto situácia, musia byť splnené obsahové náležitosti pre platnosť prejavu uznania dlhu, pričom je nepochybné, že oprávnená osoba bola správne označená, taktiež osoba dlžníka. Určenie dôvodu dlhu má podstatný význam z hľadiska následkov, ktoré vyplývajú z ust. § 558 OZ. Takýto prejav musí spĺňať náležitosti uvedené v § 35 a nasl. OZ. Aj keď v prejave vôle nemusí byť správne kvalifikovaný právny dôvod, avšak z prejavu musí byť zrejmý dôvod skutkovo. Podľa § 35 OZ dôvod dlhu z listiny správy musí nepochybne vyplývať. Musí byť označený tak, aby bolo zrejmé, z akého dlhu sa uznanie týka, alebo v čom dlh skutkovo spočíva.

18. V danom prípade je potrebné pri posudzovaní platnosti uznania dlhu posudzovať základ nároku a to žalobu na plnenie na základe zmluvného právneho titulu - zmluvy o pôžičke. Zmluva o pôžičke peňazí zo dňa 31. 07. 2007 bola tak prvoinštančným, ako aj odvolacím súdom (už v predchádzajúcom rozhodnutí) vyslovená za neplatnú a to z dôvodu, že v skutočnosti nepredstavovala reálny kontrakt, na základe ktorého by vznikol záväzkovo-právny vzťah z titulu uzatvorenej pôžičky zo dňa 31. 07. 2007. Samotný žalobca v priebehu konania, ako aj v podanej žalobe tvrdil, že k odovzdaniu jednotlivých súm došlo v rozmedzí od 20. 02. 2003 do 18. 06. 2005 v celkovej sume 1 090 000 Sk. Uvedené uznanie dlhu zo dňa 01. 08. 2007, ktoré v bode 1 odkazuje na pôžičku zo dňa 01. 08. 2007 (správne malo byť uvedené z 31. 07. 2007) je preto potrebné vyhodnotiť ako za neplatné. Pre platné uznanie dlhu sa vyžaduje označenie dôvodu dlhu (v danom prípade podľa tvrdenia žalobcu pôžička), pričom nárok žalobcu nevyplýva z právneho úkonu - uznania dlhu, ale práve z tvrdených uzatvorených zmlúv o pôžičke. Pokiaľ by žalobca plnil v jednotlivých termínoch, tak ako to uvádzal v podanej žalobe, jednotlivé plnenia, pokiaľ by ich preukázal, by mali vplyv aj na premlčaciu dobu, pretože z konania vyplynulo, že žalobca mal poskytnúť viacej pôžičiek žalovanému. Jednotlivé plnenia mali byť poskytované od 20. 02. 2003 až do 18. 06. 2005, pričom žaloba na súde prvej inštancie bola podaná dňa 19. 12. 2017, čo je jednoznačne po uplynutí premlčacej doby. Ani samotný žalobca v konaní netvrdil, že by peňažné prostriedky vo výške 1 090 000 Sk odovzdal, resp. poskytol žalovanému naraz, ale tak ako to tvrdil v podanej žalobe, v jednotlivých splátkach, pričom jednotlivé sumy mali byť poskytnuté buď na účet žalovaného, alebo na konkrétny účel podľa zmluvy o pôžičke peňazí, ktorú však sudy posúdili za neplatnú. Z uvedeného je preto potrebné prijať záver, že jednotlivé plnenia zo strany žalobcu neboli dostatočne špecifikované. Nárok žalobcu by mohol byť v danom prípade priznaný vtedy, pokiaľ by bol preukázaný predpokladaný právny dôvod na poskytnutie finančných prostriedkov z titulu pôžičky, čo žalovaný v priebehu konania namietal a na podporu svojho tvrdenia navrhol vypočítať svoju matku, z ktorej výpovede vyplynulo, i keď nie jednoznačne, že so žalobcom od roku 2000 najmenej do roku 2004 udržiavala bližší intímny vzťah a žalované prostriedky predstavovali dar žalobcu do ich spoločného života. Pokiaľ žalobca jednoznačne nepreukázal skutkovými tvrdeniami, a takéto ani neuvádzal, o tom, že došlo k požičaniu finančných prostriedkov žalovanému, súd prvej inštancie potom správne posúdil nárok žalobcu ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, a pokiaľ jednotlivé sumy mal žalobca poukazovať žalovanému, resp. k rukám matky žalovaného v rozmedzí od 20. 02. 2003 do 18. 06. 2005 a žaloba bola podaná na súde prvej inštancie v roku 2017, stalo sa tak nesporne po uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd však na rozdiel od súdu prvej inštancie, vychádzajúc z ust. § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1 OZ (ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne citoval), dospel k záveru, že k premlčaniu bezdôvodného obohatenia došlo najneskôr 18. 06. 2008, keď žalobca v priebehu konania tvrdil a poukazoval na zmluvu o pôžičke, napriek tomu, že bola vyslovená za neplatnú, že posledná suma 95 000 Sk bola poukázaná dňa 18. 06. 2006. Jednotlivé sumy sa premlčovali v 2-ročnej premlčacej lehote, ktorá platí pre vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom k poslednému premlčaniu došlo v roku 2008 a žaloba na súde prvej inštancie bola podaná dňa 28. 07. 2017.

18.1. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - nesprávne právne posúdenie, odvolací súd má za to, že takéto odvolacia námietka nie je dôvodná.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, príp. ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočne zisteným skutkovým stavom, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdu na daný prípad alebo jej interpretáciu, príp. aplikáciu na zistený skutkový stav (uznesenie NS SR zo 17. 09. 2008 sp. zn. 7Cdo 34/2018).

19. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa zákonných ustanovení, ktoré aj správne citoval vo svojom rozhodnutí, a pokiaľ nárok žalobcu posúdil po vyhodnotení neplatnosti zmluvy o pôžičke a neplatnosti uznania dlhu ako bezdôvodné obohatenie, je potrebné dospieť k záveru, že vec správne právne posúdil, a pokiaľ použil aj pri aplikovaní premlčacej doby 3-ročnú všeobecnú premlčaciu dobu, a nie premlčaciu dobu ustanovenú v § 107 ods. 1 OZ, ktorá pri vydaní plnenia bezdôvodného obohatenia je 2-ročná, táto skutočnosť nemala vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a záver o tom, že nárok žalobcu je premlčaný.

19.1. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobcu v tom smere, že právny úkon uzatvorený medzi stranami sporu dňa 31. 07. 2007 je potrebné subsumovať pod nováciu záväzku v zmysle § 516 alebo § 570 OZ. Ani s touto odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožňuje. Uvedené tvrdenie žalobcu podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné podradiť pod novoty v zmysle ust. § 366 CSP, ako tvrdil žalovaný, ale o správne, resp. nesprávne právne posúdenie veci.

Dohoda o privátnej novácii je svojou podstatou právnou skutočnosťou, ktorá súčasne pôsobí ako zánik záväzku zostávajúceho, tak aj ako vznik záväzku nového. Inými slovami povedané - ide o právnú skutočnosť, ktorá ruší účinky právneho dôvodu vzniku doterajšieho záväzku a súčasne zakladá záväzok nový. Ak má uzavretím novej dohody pôvodný záväzok zaniknúť, musí to byť z tejto dohody jednoznačne zrejmé, ak tomu tak nie je, je treba doterajšiu dohodu považovať za zmenu pôvodného záväzku (rozsudok NS ČR z 26. 09. 2001 sp. zn. 20Cdo 2352/99).

Obnovou záväzku v zmysle § 570 OZ dochádza k jednoznačnému zrušeniu pôvodného záväzku a k jeho nahradeniu novým záväzkom. V takom prípade nový záväzok nastupuje namiesto pôvodného záväzku a spôsobuje tak jeho zánik. Vôľa účastníkov dohody o novácii nesmeruje teda k zmene vedľajšieho ustanovenia zmluvy, ale k nahradeniu pôvodného záväzkového vzťahu novým záväzkovým vzťahom.

Pod privátnou obnovou záväzku sa rozumie taký právny stav, pri ktorom dochádza k zmene právneho základu pôvodného záväzku tak, že kauza, t. j. právny dôvod vzniku nového záväzku sa líši od tej pôvodnej, alebo tak, že dlžník nezávisle od kauzy doterajšieho záväzku robí abstraktný príslub na splnenie dlhu.

Spôsobom zmeny záväzku sa od privátnej novácie odlišuje kumulatívna novácia (§ 516 OZ). Odlíšenie oboch právnych inštitútov má veľký význam, ktorý sa prejavuje v počítaní lehôt, resp. v určení okamihu rozhodného pre počítanie času (v danom prípade premlčanie alebo určenie splatnosti záväzku). V prípade kumulatívnej novácie sú spravidla rozhodné lehoty, ktoré sa týkajú pôvodne dojednaného záväzku, naproti tomu v prípade privátnej novácie sa lehoty viažu k záväzku, ktorý vznikol v dôsledku uzatvorenia dohody o privátnej novácii, a to napriek tomu, ak táto odvodzuje svoj obsah od pôvodnej zmluvy. Vychádzajúc z vyššie uvedených zákonných ustanovení, ako aj z výkladu k týmto ustanoveniam, je potrebné dospieť k záveru, že listinou zo dňa 31. 07. 2007, ktorú strany sporu označili ako zmluva o pôžičke, nedošlo k platnému nahradeniu záväzku novým. Takáto dohoda nahradenia doterajšieho záväzku novým záväzkom z uvedenej listiny nevyplýva a rovnako nevyplýva z nej ani dohoda o zrušení záväzku bez jeho nahradenia novým záväzkom. Zmluva o pôžičke zo dňa 31. 07. 2007 preto nemôže byť nováciou záväzku v zmysle § 570 alebo § 516 OZ, keď takýto záver nezodpovedá ani skutkovým zisteniam a tvrdeniam samotného žalobcu v konaní.

20. Pokiaľ sa žalovaný v konaní bránil tým, že žalovanú sumu predstavujú finančné dary pre jeho matku, s ktorou mal žalobca bližší vzťah, mal za to, že takéto tvrdenia nemajú oporu v skutkovom stave veci. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní tvrdí, že súd prvej inštancie správne posúdil skutkové tvrdenia a stotožňuje sa so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, nie je na mieste poukazovať na čestné vyhlásenie matky žalovaného, resp. na jej výpoveď, keď súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu nevyvodil taký právny záver, že by sumy, ktoré žalobca mal dať žalovanému (či už v hotovosti, alebo na účet), boli darom pre jeho matku (bod 11.6. rozsudku). Z uvedeného dôvodu nebolo preto potrebné sa zaoberať výpoveďou matky žalovaného, resp. čestným prehlásením, ktoré v konaní bolo predložené, keďže súd prvej inštancie na základe takýchto dôkazov nezaložil svoje rozhodnutie.

21. Odvolací súd nepovažoval napokon za dôvodnú ani odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP). Poukazoval pritom

na konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 9C/135/2017 o zaplatenie 8 630,42 eura, ktoré považoval za skutkovo a právne totožné a prebiehal medzi identickými stranami sporu, pričom táto vec je právoplatne skončená v jeho prospech. K uvedenému odvolací súd uvádza, že v konaní vedenom na OS Nové Zámky sp. zn. 9C/135/2017 síce išlo o totožné strany sporu, aj žalovaný nárok sa odvíjal z titulu uzavretej zmluvy o pôžičke, avšak žalovaný v konaní tvrdil, že pôžičky súviseli so spoločným podnikaním so žalobcom, napriek tomu, že súd konštatoval, že táto skutočnosť nebola preukázaná.

V tomto konaní žalovaný od začiatku spochybňuje právny dôvod žalovanej sumy, od začiatku popiera uzatvorenie pôžičky v žalovaných sumách so žalobcom. Tvrdil, že žalovaná suma predstavuje finančné čiastky, ktoré žalobca daroval jeho matke počas ich vzájomného vzťahu, ktorý trval v rokoch 2000 - 2004. Žalovaný v uvedenom konaní (9C 135/2017) tvrdil, že peniaze potreboval z dôvodu, že spoločne so žalobcom podnikali v obchodnej spoločnosti FENSTO CZ, s. r. o. a má za to, že tieto pôžičky boli uhradené a splatené. Z uvedeného dôvodu nie je možné uvažovať o rovnakom skutkovom stave a aplikovaní princípu právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutí. Samotný žalobca v tomto konaní uviedol, že žalovaný bol zamestnancom v jeho firme, vlastnil 10%-ný podiel, avšak táto skutočnosť s poskytnutou pôžičkou (s predmetom tohto konania), ktorej zaplatenia sa domáha, žiadnym spôsobom nesúvisí. Uvedené prehlásenie žalobcu (na pojednávaní dňa 06. 11. 2019) svedčí o inom skutkovom stave, aký bol predmetom konania vedenom na OS Nové Zámky pod sp. zn. 9C/135/2017.

22. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné a spôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).